

РЕШЕНИЕ

№ 17539

гр. София, 21.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 8 състав, в
публично заседание на 23.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Деница Митрова

при участието на секретаря Милена Чунчева, като разглежда дело номер **1460** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 5 от Закона за движение по пътищата (ЗДвП) във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по повод на жалба вх. № 3272 от 12.02.2025 г. по описа на Административен съд – София град (АССГ) и вх. № УРИ433200-12134 от 31.01.2025 г. по описа отдел „Пътна полиция“ (ОПП), Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), подадена от „К. Стар“, ЕИК[ЕИК], със седалище и адрес на управление [населено място], [жк], [улица], ет. 2, представлявано от управителя В. Х. Х., с адрес за призовки и съобщения [населено място], [улица], вх. Б, ет. 1, ап. 2 срещу Заповед № 25-4332-000381 от 20.01.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПAM) по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към ОПП - СДВР, с която спрямо жалбоподателя е наложена ПAM „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна, необоснована и постановена при допуснати съществени нарушения на материалноправните и процесуалноправните норми. Излагат се доводи, че неправилно е прието, че собственикът на лекият автомобил съзнателно го е предоставил на неправопособно лице. Подчертава се, че процесният автомобил е предмет на договор за наем от 09.11.2024 г., сключен с М. С. Г., първоначално за срок от 09.11.2024 г. до 12.11.2024 г. В последствие е удължен наемният срок до 19.11.2024 г. За времето от 09.11.2024 г. до 19.11.2024 г. наемателят е заплатил наемната сума в размер на 960,00 лв, разпределена на две плащания, за които са издадени съответните фактури. В хода на съдебното производство, жалбоподателят, редовно призован, не се явява, представлява се от адв. Д., който поддържа жалбата и предлага да се уважи. Претендира сторените по делото разноски, съгласно представен

списък.

Ответникът – полицейски инспектор към ОПП-СДВР, редовно призован, не се явява, представлява се от юрк. П., който оспорва жалбата, предлага да не се уважава и претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на търсеното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Заповедта, която е предмет на обжалване в настоящето производство е издадена въз основа на съставен Акт за установяване на административно нарушение (АУАН), серия ГА бланков № 3283677 от 15.11.2024 г., издаден от В. Е. Е., на длъжност „командир на отделение“ при 04 РУ - СДВР, с който е установено, че Т. Л. Т., ЕГН [ЕГН], на същата дата в 13,18 часа, в [населено място], по [улица] с посока на движение от ул. Бяла черква към бул. Патриарх Е., управлява лек автомобил марка „Пежо“, модел „208“, с рег. номер С., собственост на „КАРИТАС СТАР“ ЕООД. При извършената проверка е установено, че водачът управлява МПС без да е правоспособен. По време на проверката водачът е отказал да бъде тестван с техническо средство DrugTest 5000 с номер ARMM-0038 за употреба на наркотични вещества и/или техните аналози. Издаден е талон за медицинско изследване за ВМА и връчени 7 броя стикери. С АУАН са иззети 2 бр. регистрационни табели и СРМПС. С оглед така описаните факти е прието, че е извършено административно нарушение на чл. 150 от ЗДвП – управлява ППС без да е правоспособен водач и нарушение по чл. 174, ал.3, предл. 2 ЗДвП – отказва да бъде извършена проверка с тест за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози не е изпълнил предписание за химико-токсикологично изследване за установяване употребата на наркотични вещества или техни аналози.

Въз основа на данните в административната преписка, ответникът по делото е издал заповед № 228з1148 от 15.11.2024 г., с която е приложена ПАМ по чл. 171, т.2а, б.„а“ ЗДвП на Т. Л. Т. „в качеството му собственик, прекратяване на регистрацията на МПС, с табели с регистрационен номер С., за срок от 6 месеца“. Тази заповед е оттеглена със Заповед № 228з-52 от 17.01.2025 г. за отмяна на наложена ПАМ по чл. 171, т. 2А от ЗДвП и е издадена Заповед за прилагане на ПАМ № 25-4332-000381 от 20.01.2025 г., с адресат жалбоподателя, като е прието, че са налице материалноправните предпоставки на чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП за прилагане на тази мярка, а именно „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца.“.

В хода на съдебното производство са приети като писмени доказателства представените с жалбата, административната преписка и допълнително ангажираните от страните документи.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Жалбата в подадена в предвидения в чл. 149 от АПК 14- дневен преклузивен срок. Изхожда от надлежна страна – адресат на обжалвания административен акт, имаща право и интерес от обжалване, поради което се явява процесуално допустима. Това задължава съда да я разгледа по същество относно нейната основателност.

При извършената служебна проверка на законосъобразността на оспорената заповед (чл. 168, ал.1 от АПК) и на основанията, посочени в чл. 146 от АПК, съдът намира, че е издадена от компетентен орган и отговаря на изискванията за форма и съдържание на административните актове, посочени в чл. 59, ал. 1 и 2 от АПК и чл. 172, ал.1 от ЗДвП.

Съгласно чл. 172, ал.1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, т. 2, т. 4 и т. 5, б.„а“ се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон, съобразно тяхната компетентност. Компетентността на полицейския инспектор при ОПП – СДВР по издаване на процесната заповед произтича от Заповед № 8121з-1632 от 02.12.2021 г. на

министъра на вътрешните работи, Заповед № 513з-9568 от 20.09.2024 г., Заповед № 513з-4531 от 31.05.2022 г. и Заповед № 513з-3821 от 19.05.2016 г. на директора на СДВР и Удостоверение № 513р-32731 от 28.03.2025 г. на началник на 01 сектор към отдел Човешки ресурси“-СДВР.

Според разпоредбата на чл. 172, ал.1 от ЗДвП, ПАМ по чл. 171, т.2,2а,4, т. 5, буква „а“, т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица.

Освен това, настоящият състав на съда намира оспорената заповед за издадена в съответствие с изискванията за форма на административните актове по смисъла на чл. 59, ал.2 от АПК, предвид направеното в същата посочване на фактическите и правни основания, послужили за издаването на заповедта, както и редът за нейното оспорване.

На следващо място, според посочената като правно основание, за прилагане на процесната ПАМ, разпоредба на чл. 171, т. 2а, б.“ а“ от ЗДвП, в приложима редакция, за срок от 6 месеца до една година се прекратява регистрацията на ППС на собственик, който без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т.1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс, както и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, за което са налице тези обстоятелства.

Два са спорните въпроси по делото – жалбоподателят дали е предоставил собствения си лек автомобил на Т. Т., както и дали последният го е управлявал.

Обстоятелството, че водачът Т. Т. е неправопособен водач на МПС, не е спорно между страните. Съгласно законовият текст субект на ПАМ по смисъла на чл. 171, т.2а от ЗДвП е собственикът, чието МПС е управлявано от лице, непритежаващо съответното свидетелство за управление.

В ЗДвП изрично е предвидено прилагането на точно такава ПАМ за точно такова по вид поведение, като същата се прилага без оглед и независимо от понесената наказателна отговорност. От събраните по делото писмени и гласни доказателства не се установява по безспорен начин, че жалбоподателят умишлено е предоставил автомобила си на неправопособния водач Т. Т., за което обстоятелство може да се съди по сключения договор за отдаване под наем на лек автомобил от 09.11.2024 г. между оспорващия и М. С. Г. (л. 5) първоначално за времето от 09.11.2024 г. до 12.11.2024 г., който е продължен до 18 часа на 19.11.2024 г. За посоченото време са издадени два броя фактури с №№ 10...0976 от 09.11.2024 г. и 10..0977 от 13.11.2024 г.

Следва да се има повелителната форма, използвана от законодателя при приемането на текста на чл. 171, т.2А, б. „а“, в който императивно е посочено, че ПАМ се издава „и на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице“ „без да е правоспособен водач, не притежава свидетелство за управление, валидно за категорията, към която спада управляваното от него моторно превозно средство, или след като е лишен от право да управлява моторно превозно средство по съдебен или административен ред, или свидетелството му за управление е временно отнето по реда на чл. 171, т.1 или 4 или по реда на чл. 69а от Наказателно-процесуалния кодекс“, поради което ответникът действа в условията на обвързана компетентност при издаването на процесната заповед.

С оглед пълнота на изложението, следва да се посочи, че в чл. 12. 3 от Общите условия за отдаване под наем на лек автомобил (л. 6-8), ангажирани с жалбата, изрично е предвидено, че наемателят няма право да преотстъпва ползването на автомобила на други лица, включително и членове на семейството му, без изричното съгласие на наемодателя. В хода на съдебното

обжалване оспорващият твърди, че не е давал съгласие наемателят на лекия автомобил да го преотстъпи на трето лице, поради което счита, че разглежданата заповед за ПАМ е незаконосъобразна. Тук е необходимо да се отбележи, че твърдяното му незнание не може да се противопостави на повелителната воля на законодателя, че собственикът на лек автомобил търпи неблагоприятни последици, в случай че автомобилът бъде управляван от неправопособен водач, но тъй като законовото нарушение е станало по времето на действащ договор за отдаване на под наем на движимото имущество, то реализацията на имуществената отговорност, по отношение на евентуални пропуснати ползи, следва да се търси по него.

С издаването на процесната заповед е спазена целта на закона - да се възпрепятства шофиране на МПС от неправопособни лица, с оглед защита на особено съществени обществени интереси - живота и здравето на гражданите и опазването на имуществото както на самите тях, така и на държавата и общините.

Въз основа на изложените съображения съдът приема, че Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 25-4332-000381 от 20.01.2025 г. на полицейски инспектор при ОПП - СДВР е валидна и законосъобразна по изложените съображения, а жалбата срещу нея е неоснователна и следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора, следва да се уважи искането на юрк. П. за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на ответника в размер на 80,00 лв.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд – София град, Трето отделение, 8 – ми състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „К. Стар“, ЕИК[ЕИК] срещу Заповед № 25-4332-000381 от 20.01.2024 г. за прилагане на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл. 171, т. 2А, б. „а“ от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор към ОПП - СДВР, с която спрямо жалбоподателя е наложена ПАМ „прекратяване на регистрацията на ППС за срок от 6 месеца“.

ОСЪЖДА „К. Стар“, ЕИК[ЕИК] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи съдебно деловодни разноски по делото в размер на 80,00 лв. за юрисконсултско възнаграждение.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: